

راهنمایی برای زیست روزمره

مهتا مهدی‌زاده - به‌طور کلی سیستم وارد کنید. آن‌گاه میان شناسه‌ی کتاب، کد گلستان سیستم افتتاحی است. ولی رده‌بندی را یادتان نگه دارید تا بتوانید قفسه ناچاریم که برای بسیاری از امور ضروری و کتاب مورد نظر را بیابید. (حروف لاتین دست به دامانش بشویم که در بسیاری از مواقع، از فرط پوسیدگی، دامانش چاک‌چاک نظر است.)

می‌شود! از سامانه‌ی جامع آموزش (<http://ems.ut.ac.ir/fa>) می‌بایست وارد آن شد. چندی پیش بیشترین ارباب رجوعش برای امور آموزشی به‌ویژه انتخاب و حذف واحدها بود. اما در ترم جدید انتقال سامانه‌ی درخواست خوابگاه به گلستان هم قوزی بود بر فراز دیگر قوزها! برای درخواست وام دانشجویی هم گلستان خشکیده و پر خار، محل مراجعه است. امسال درخواست وام در سایت صندوق رفاه انجام می‌شد و ثبت درخواست هم‌چنان در سامانه‌ی گلستان.

اگر احیاناً همراه خودتان وسایل زیادی به دانشگاه می‌آورید و نمی‌خواهید آن را در طی روز با خود حمل کنید، می‌توانید یک کمد برای خودتان در دانشکده داشته‌باشید. داشتن ایمیل دانشگاه تهران و پسورد آن ضروری است که با نام پر مسمای «احراز هویت» مزین شده‌است. یک نرم افزار در فضای دانشگاه با نام «gate» برای اتصال به اینترنت وجود دارد گرچه اخیراً کم‌تر کسی سراغش می‌رود، گویا برای سرعت‌بخشی ایجاد شده و ورود به آن هم از طریق احراز هویت است. بنابراین برای تشکیل یک ایمیل در سایت دانشگاه در قسمت «خدمات فناوری اطلاعات-ایانامه» هرچه زودتر اقدام کنید.

راستی غذا! راهکاری که برای بی‌غذا نماندن در اول هفته پیشنهاد می‌کنم، این است که تحت هر شرایطی یاد رزرو غذا افتادید در لحظه آب دستتان است بگذارید و بروید برای رزرو، حتی اگر مشغول مطالعه‌ی ویرگول بودید! چون احتمالاً تا ساعتی بعد فراموشتان می‌شود. از طریق <http://din-ing1.ut.ac.ir> وارد شوید و راهنمای آن را نگاهی بیندازید.

حال اگر هوس کردید گشتی در کتاب‌خانه بزنید بهتر آن است که کد کتاب مورد نظر یا قفسه‌ی موضوعتان را بدانید. پس در راهروی کتاب‌خانه یک سیستم بیابید که کار کند! پس از گشودن <http://library.ut.ac.ir> و زیست مجازی و واقعی در دانشکده، برای انتخاب جست‌وجوی جامع و نام دانشکده، تسکین سردرگمی به استحضارتان رسید. عنوان کتاب، نویسنده یا موضوعتان را

وارد کنید. آن‌گاه میان شناسه‌ی کتاب، کد گلستان سیستم افتتاحی است. ولی رده‌بندی را یادتان نگه دارید تا بتوانید قفسه ناچاریم که برای بسیاری از امور ضروری و کتاب مورد نظر را بیابید. (حروف لاتین دست به دامانش بشویم که در بسیاری از مواقع، از فرط پوسیدگی، دامانش چاک‌چاک نظر است.)

روزر

ویژه‌نامه‌ی ورودی‌ها / مهر ۱۳۹۵

صاحب امتیاز: شورای صنفی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران
مدیرمسئول: یاسمن محبوبی متین
سردبیر: علی مظفری

دو سال شورای صنفی

مه‌دی‌ار زمزم - اردیبهشت ۹۳ بود و دو سال از ورود من به دانشکده می‌گذشت. با پیگیری آقای دکتر صادقی -معاون فرهنگی وقت دانشکده- و تعدادی از فعالان دانشجویی قرار شده بود شورای صنفی دانشکده بعد از چند سال تعطیلی مجدداً شروع به کار کند. بچه‌ها به خصوص سال‌بالایی‌ها نسبت به بازگشایی دوباره‌ی شورای صنفی خوشحال بودند و این امر در مشارکت بالایشان در انتخابات تجلی یافت. بر اساس آئین‌نامه، شورای صنفی مسئولیت رسیدگی‌کردن به بسیاری از امور دانشجویی را عهده‌دار بود و با انحلالش در سال ۸۸ خلأ بزرگی به وجود آمده بود. خود من که به آخرین روزهای دومین سال تحصیلیم نزدیک می‌شدم هنوز نمی‌دانستم حقوق صنفیم به عنوان یک دانشجو چیست حتی شاید بشود گفت فکر هم نمی‌کردم که طبق قانون می‌توانم از حقی هم برخوردار باشم. نمی‌دانستم و نمی‌دانستیم برای یک سری مسائل کوچک و بزرگ دانشکده و خوابگاه باید به کجا و چه کسی مراجعه کرد. این مسائل همیشه در حد یک ناراضیاتی در گفت‌وگوهای کوتاه و چندنفره‌ی روزانه دانشجویان به شکلی حل‌ناشده باقی می‌ماند چرا که ما دانشجویان ابزار و سازوکاری معین برای طرح مشکلات روزمره‌مان در اختیار نداشتیم. به هر صورت به تأسی از ضرب‌المثل لنگه کفش در بیابان غنیمت است خوشحال بودیم که قرار است با انتخاب افرادی از بین خودمان شورایی تشکیل دهیم که حداقل نام صنفی بر خود دارد و آن افراد در مقام شخصیت‌هایی حقوقی با پشتوانه‌ی قانونی در صدد حل مشکلات برآیند. (این‌که به چه میزان در تحقق خواسته‌ها موفق بوده‌اند بحث دیگری می‌طلبد.) شورای صنفی بااهمیت بود چون می‌توانست با اتکا به پشتوانه‌ی جمعی دانشجویان به عنوان اصلی‌ترین حامیان و البته ناظران خود و با سازماندهی خواسته‌ها و فعالیت‌های صنفی دانشجویان برای تبدیل مسائل شخصی به دغدغه‌های عمومی توانمند باشد و بالطبع به بهترین نتایج ممکن دست یابد. در مورد صفت شخصی آمده به دنبال

مسائل در خط قبل دچار سوءبرداشت نشوید. روبه‌رو بود و برای حل این مسائل باید کارهایی اجازه بدهید منظوم را با یک مثال روشن کنم. زمینه‌ای و بلند مدت انجام می‌داد. باید داشتن دغدغه‌های صنفی در بین دانشجویان جا می‌افتاد و برای این کار نیاز به تقویت حوزه‌ی عمومی دست و پنجه نرم می‌کنند این مسائل به چشم نمی‌آیند چون مشکل فراگیری نیست اما شورای صنفی می‌تواند مشکلات مزبور به این گروه خاص را به یک دغدغه‌ی عمومی بدل کند و به عنوان یک واسطه، عموم دانشجویان را برای برطرف ساختن آن مشکل با یکدیگر بسیج کند یا ممکن است عده‌ای قلیل از دانشجویان (مثلاً یک رشته‌ی مشخص) در تهیه‌ی کتاب‌های تخصصی خود از کتابخانه دچار مشکل باشند اما شورای صنفی توجه عموم را به این مسئله که ممکن است برای بقیه هم پیش بیاید جلب می‌کند.

در دو سال اخیر، از این دست مثال‌ها کم نداشته‌ایم. در این دو سال سه دوره‌ی شورای صنفی دانشکده‌ی علوم اجتماعی توانسته است با تمام فراز و فرودها در زمینه‌های مختلف موفقیت‌هایی به‌دست‌آورد. البته این موفقیت‌ها به تنهایی حاصل کار اعضای شورای صنفی نبوده و باید نقش مؤثرعموم دانشجویان و همه‌ی فعالین صنفی خارج از شورا را هم در نظر داشت. در طول این دو سال موافقت‌ها و مخالفت‌های بسیاری نسبت به عملکرد دوره‌های شورای صنفی شده است اما اگر دقیق‌تر شویم خواهیم یافت که سوای از عملکرد مثبت و منفی اعضا، صرف وجود شورای صنفی توانسته است بازار امور صنفی را رونق ببخشد زیرا مواجهه‌ی گروه‌های موافق و مخالف حول شورای صنفی و در نتیجه امور مربوط به آن است. اگر نظری غیر از این دارید پس چرا ما پیش از وجود شورای صنفی شاهد فعالیت‌ها و رویارویی‌های دانشجویان حول مسائل صنفی نبودیم؟ اولین اقدام‌های شورای صنفی اول به امور مقدماتی شورا مثل دایر کردن دفتر شورا و فراهم کردن پیش‌نیازهای انتشار نشریه‌ی صنفی ویرگول معطوف شد. شورای صنفی اگر چه مجدداً سرپا شده بود اما با مشکلات زیادی

حقوق دانشجویی

مسعود سالاری - این متن مقدمه‌ای بی‌پشتوانه، غیر قانونی و به منظور شانه در صورت کامل نبودن مدارک برای اثبات بر مجموعه‌ی حقوق دانشجویی است که خالی کردن از پاسخ‌گویی مطرح می‌شوند (که روند آن در شیوه‌نامه‌ی انضباطی تهیه‌ی آن در شورای صنفی دانشکده‌ی علوم و الهیه قابل پیگیری هستند. مادامی که معین شده‌است). دانشجو می‌تواند پیشاپیش اعتراض به حق خود را در چارچوب منشور حقوق دانشجویی و عرف محیط دانشگاه بی تنظیم دفاعیه خودداری کند.

هر ساله با ورود دانشجویان جدید به دانشگاه شاهد اعمال تبعیض‌ها و فشارهای مضاعف بر این طیف از دانشجویان هستیم. از اسکان در خوابگاه‌های بی‌کیفیت با قوانین داخلی قرون وسطایی گرفته تا تهدید شفاهی برخی نیروهای حراست؛ طیف وسیعی از تبعیض‌ها بر این دانشجویان اعمال می‌شود. متأسفانه سیاست دانشگاه نیز ایزوله کردن این دانشجویان و جلوگیری از آگاهی آنان نسبت به حقوق قانونی و عرفی حمایت‌گر است. در

حیطه‌ی آموزشی نیز معمولاً سرسختانه‌ترین و بی‌رحمانه‌ترین برخوردها با همین دانشجویان صورت می‌گیرد. برخی اساتید با بی‌انصافی که در برابر دیدگان مشتاق و کنجکاو دانشجویان ورودی، با ژستی تلخ و گزنده اولین تجربه‌ها و تصویرها از کلاس دانشگاه را برای آنان سیاه و پوچ می‌کنند. این رفتارها روحیه پرسش‌گری و نقد را که شاخصه‌ی بارز محیط دانشگاه هست را نشانه می‌گیرند و نابود می‌کنند.

برآنیم که مرز میان ورودی‌ها و سال بالایی‌ها را بشکنیم و اجازه ندهیم تجربه‌های تلخ گذشتگان در دوری باطل تکرار شود. حال می‌خواهیم برخی از تجربیات و اطلاعات را با تاکید به مسائل انضباطی با دوستان ورودی به اشتراک بگذاریم. هرگاه شما به سمت انتقاد و اعتراض بروید اولین عکس العمل معمولاً جمله‌ی «همین که هست» است. اگر جلودار بروید و ثابت قدم باشید احتمالاً تهدید می‌شوید و می‌شنوید «شما دانشجوی مستعد و با ادبی هستید؛ آینده‌ی تحصیلی و کاری خود را مغشوش نکنید». تمام این تهدیدها

به موضوع ضعف برای دانشجوی احضار شده و رکود برای فضای دانشجویی منجر خواهد شد. این موضوع را به خاطر داشته باشید که اعتماد به نیروهای حراست و کمیته انضباطی کار عقلانی و منطقی نخواهد بود و سابقه این گروهی فعالین صنفی تجربه موفق و سندی بر حقانیت و برائت فعالیت دانشجویان از اتهامات مورد ادعای کمیته انضباطی بود که در سایه آگاهی و حرکت جمعی به دست آمد. ما به طور مستمر اقدامات و عملکرد کمیته انضباطی و حراست را رصد می‌کنیم تا اگر بی‌قانونی و فشار خودسرانه‌ای رخ دهد برای دفاع از حقوق دانشجویان پیش قدم شویم.

طبق شیوه‌نامه‌ی انضباطی احضار به کمیته‌ی انضباطی صرفاً به صورت کتبی و با ذکر دلیل ممکن است و هر گونه تماس تلفنی تهدید آمیز و غیر معمول، غیرقانونی و قابل پیگیری است. دانشجوی احضار شده می‌تواند به همراه یک نفر آگاه به مسائل انضباطی در کمیته‌ی انضباطی حاضر شود یا نماینده‌ای را برای پاسخگویی به کمیته انضباطی معرفی

باشد که در کنار هم دانشگاه را برای مهمانان ناخوانده و سرکوب‌گر ناامن کنیم.

مسئله‌ی «کانون»

محمدباقر امتی - فعالیت‌های رسمی می‌شویم تا به امروز کانون‌ها سیر نزولی خود را طی می‌کنند. دانشکده‌ی خودمان بهترین نمونه برای درک این سیر غم‌انگیز است، از مختلف به تفصیل بیان شده است. این محیطی که کانون‌های متعددش پایگاهی نظری به سوال مذکور باشد، زیرا که دلیل صورت‌ها عبارت‌اند از: تشکل، انجمن علمی، برای دانشجویان سایر دانشکده‌ها نیز شده شکل‌گیری «بینش» نیز وجود همین شورای صنفی، نشریه و کانون. هر یک از این بود و برنامه‌هایش افراد زیادی را به تئاتر و اشکال، حامل منطق متمایز پیشینی است که دانشجویان را بر اساس جنس دغدغه‌هایشان به سمت خود فرا می‌خواند. هرچند به نظر می‌رسد که آگاهی از این مرزها و دوری و نزدیکی مطلوبی که باید میانشان ایجاد شود موضوعی بس مهم است که نپرداختن به آن مشکلات عدیده‌ای برای دانشجویان و نهادها به وجود آورده است، اما این بحث فرصتی بیش از این نوشته کوتاه را می‌طلبد که تنها

«کانون»ها را دارد. اما «کانون»ها به راستی جای چه قسم فعالیت‌هایی هستند و بازگشایی‌شان چه ظرفیت‌های بالقوه‌ای را پیش روی ما قرار می‌دهد که چنین سوگی در فراقشان سر ساختار آهنین و عدم انعطاف نیز که مانع خلاقیت کنشگران است موتور محرکه‌ی طبق آخرین آیین‌نامه‌ی مصوب، کانون‌ها به چهار دسته تقسیم می‌شوند:

۱- کانون‌های مذهبی ۲- کانون‌های فرهنگی
۳- کانون‌های هنری-ادبی ۴- کانون‌های اجتماعی
و دست بر قضا تحت تاثیر روند تغییرات تاریخی متن خود قرار دارند. نقطه آغاز شکل‌گیری این فرم به دوره اصلاحات باز می‌گردد، جایی که فضای جامعه و به تبع آن دانشگاه به عنوان مهم‌ترین حوزه عمومی قدری گشاده‌تر از گذشته شد و راه تنفس برای قشرهایی از مردم که به هر دلیل دغدغه‌های متفاوت از ساخت‌های قبلی داشتند باز شد. کانون‌ها فرم مناسب این نیاز بودند که دانشگاه را از سبک‌های سیاسی مرسوم فراتر بردند حوزه فراخ‌تری و زیست دانشجویی فراهم کردند. با گذر زمان و تغییرات تدریجی سیاست‌ها با هر سلیقه‌ای برای بازگشایی کانون‌هاست، نسبت به دانشگاه هرچه از آن زمان دورتر تجربه‌ی خاص ما در کانون بررسی مسائل

در سال‌های آینده ایفا کنند.

در سال‌های آینده ایفا کنند.